

[J. P. Larsen.]

en kort og klar Meddelelse om, at Partiet Venstre ikke ønskede at indtræde i Separatforhandlinger. Svaret findes i Bilag 10.

Jeg skal ikke fordybe mig i Betragtninger over eller Efterforskninger af, hvad det er, eller hvem det er, der inden for Partiet Venstre bevirkede dette bratte Omslag. Det kan imidlertid ikke alene være Frygten for at indtræde i separate Forhandlinger, der er Aarsagen, thi den Vej er mange Gange betraadt af Venstre. Der sidder adskillige Medlemmer i denne Sal, der har personlige Erindringer om saadanne separate Forhandlinger med Venstre, snart som Sagvoldere og snart som Deltagere. Jeg erindrer blot om 1922, 1929 og 1932. Men det er maaske Sporene, der skræmmer. Svaret herpaa vil jeg overlade til Venstre selv, men jeg slaar udtrykkeligt fast, at det er Venstre selv, der nu har opfordret til Forhandling paa en saadan Maade, at Ønsket om Karakteren af disse Forhandlinger ikke kunde misforstaas.

Nu foreligger der altsaa ikke fra Venstre nogen positiv Indsats i de Forhandlinger, der er ført, ud over den Skitse, som findes anført i Betænkningen, og om hvis økonomiske Rækkevidde siges, at Gennemførelsen vilde betyde en aarlig Udgiftsforøgelse paa ca. 12 Mill. Kr. Jeg maa give den højtærede Forsvarsminister Ret, naar han betegnede det af Venstre skitserede Forslag som værende for langt fra Regeringsforslaget. En nærmere Prøvelse blev jo udelukket ved Venstres afvisende Holdning over for deres eget Ønske, og nu ser det ud til, at Venstre i denne som adskillige andre Sager vælger den passive Tilskuers Rolle. Det tilkommer ikke mig at give Venstre Raad om, hvorledes det skal føre sin Partipolitik, men det er min Overbevisning, at den Holdning, Partiet her indtager, er overmaade ringe og ikke egnet til at skabe synderlig Respekt i Befolkningen, saa meget mere som Regeringens Forslag er en Forbedring af Venstres eget Forslag af 1932.

Hvad nu de Konservative angaar, saa har de jo indtaget en ganske anden Holdning, og det maa anerkendes, at den er i høj Grad positiv, idet den Ordning, de Konservative foreslaar gennem de af dem stillede Ændringer, betyder en aarlig Udgift, efter hvad Forslagsstillerne selv anfører i Betænkningen, paa ca. 60 Mill. Kr. aarligt. Der kunde maaske nok siges et og andet angaaende Holdbarheden af dette Tal, men det skal jeg afholde mig fra og lade

Tallet staa med den Værd, Forslagsstillerne selv giver det.]

I Betænkningen giver det konservative Mindretal Udtryk for, at Det konservative Folkeparti ingenlunde har opgivet sin principielle Stilling med det stillede Ændringsforslag. Forslaget er kun stillet for at opnaa Tilslutning fra andre politiske Partier, og derfor er Partiets Forslag bragt saa langt ned i økonomisk Henseende, som Hensynet til en sagligt uangribelig Opstilling har gjort det muligt. Det siges udtrykkeligt i Betænkningen. Jeg tager næppe fejl, naar jeg antager, at Det konservative Folkepartis principielle Stilling, økonomisk set, befinder sig paa Linie med de stratosfæriske Tal, som vilde fremkomme, om man fulgte de Forslag, der er stillet af Generalkommandoen og Søværnskommandoen. Saa langt har Partiet dog ikke villet gaa, men har slaaet af paa Principperne for at faa denne Sag løftet op over Partipolitiken, som det hedder. Partiet har dog samtidig anbragt sig saa tilpas fjernt, at det kunde være bombesikker paa ikke at opnaa Tilslutning fra noget betydende Parti paa den danske Rigsdag! Det forekommer mig at være den mest aabenlyse Demagogi, Rigsdagen og Befolkningen længe har været præsenteret for. Den gamle Adam er saa sandelig endnu ikke druknet i det ærede konservative Folkeparti, selv om det i Betænkningen antydes, at Partiet gør daglig Anger og Bod. Paa den ene Side giver man det Udseende af at nære brændende Ønske om politisk Enighed om denne Sag. Man stiller Forslag om en dyr Ordning, man ikke selv tror paa Nyttens af, og paa hvis Ugennemførlighed man er sikker, men vil i Virkeligheden fare videre ad de gamle Baner. Derom er der ingen Tvivl, hvad Tiden nok skal vise.

I Betænkningen anstiller Det konservative Folkeparti Sammenligninger mellem enkelte andre Landes Forsvarsudgifter og de af Partiet foreslaede og Regeringsforslagets. Jeg skal herom kun sige, at saadanne Sammenstillinger har jeg ikke megen Respekt for. De har næppe Betydning i nogen Realitetsforhandling, men vil højst kunne anvendes i Agitationens Tjeneste, hvortil de vel ogsaa er beregnet. Jeg tror heller ikke, Det konservative Folkeparti skal vente sig meget af sine Repræsentanters Bemærkning i Betænkningen angaaende Mindretallets Ønske om ved dets Forslags Gennemførelse at afhjælpe Arbejdsløshed. Den danske Arbejder er intelligent nok til at forstaa, at det ikke er ved Oprustning, man skaber produktivt Arbejde — ikke